

Gaila, tačiau pertrauka gerokai išmušė mūsų komandą iš atrasto kelio, todėl ir vėl reikės kelių savaičių, kad Sūduva įsibėgėtų. Kadangi rungtynes žiūrėjau kankinamas migrenos, tai ypatingai šis pralaimėjimas liūdesio neįvarė. Gal liūdėti iš tikro neverta – tai buvo toks “darbinis” pralaimėjimas, kai laimėjusioji komanda nesužaidė ypatingai geriau, o pralaimėjusioji – išskirtinai tragiškai. Iš pradžių laimėjusiai komandai pasisekė įmušti įvartį, o tada laimėjusioji komanda sužaidė išmintingai ir sugebėjo rezultata išsaugoti. Kitaip nei tą kartą, kai Marijampolėje išsigelbėjo Atlantas. Galėtum sakyti, kad Atlantui gelbėjo ir teisėjai, tačiau mūsų žaidėjai net ir teisėjams nesudarė galimybės Sūduvai pagelbėti.

Kruoją girti reikia. Greičiausiai reikia girti ir Kruojos trenerį rusiška pavarde. Kuo daugiau Lietuvos futbole tokių žmonių, tuo liūdniau atrodo “lietuviškoji” futbolo trenerių mokykla. Tos mokyklos vedamos komandos lūžta kaskart, kai priešininkas lošia iš anksto suplanuotą futbolą, nes mūsų kurti planus ir juos perteikti komandai – pernelyg sudėtinga užduotis.

Tiesą pasakius, Kruoja vakar lošė futbolą, kurį antrą sezoną propaguoja ir Sūduva. Drausmingas žaidimas nuo gynybos, geltonos kortelės, gaunamos už priešininko pavojingesnių kontratakų stabdymą ir labai staigus perėjimas iš gynybos į puolimą. Sūduva tokį futbolą taip pat moka žaisti, tačiau vakar Kruojos veiksmai buvo keliskart tikslesni ir efektyvesni.

Nemačiau gyvai įvarčio – kai įsijungiau teliką, rungtynių rezultatas jau buvo padarytas. Iš vėlesnių pakartojimų man pasirodė, kad įvartis buvo iš tokių serijos, kai sakoma “pasisekė”. Arba – “nepasisekė”, jei kalba eina apie praleidusią komandą. Kitaip Kruojos įvartį būtų galima vertinti tik dėl to, kad Mačiulis per likusį rungtynių laiką atliko dar kokius 2-3 panašius smūgius, po kurių dažniausiai reikėdavo maksimalių Bartkaus pastangų, kad rezultatas netaptų dar liūdnesnis.

Tačiau sakyti, kad Sūduva vakar kaip nors ypatingai prastai lošė gynyboje nederėtų. Be vieno kito atvejo, išskirtinių progų ir Kruoja daugiau neturėjo. O kad pusprogių buvo – tai natūralu. Kitaip ir negali būti, kai viena komanda masiškai ginasi, o kita didelėm pajėgom mėgina keisti rungtynių rezultata.

Taigi, Kruoja sužaidė neblogas rungtynes. Kruojai pasisėkė įmušti greitą įvartį, o tada ši komanda racionaliai sėdo į autobusą ir juo išsivežė tris taškus. O ką – juk ne tik Jose Mourinho turi teisę vadintis autobuso vairuotoju.

Sūduvos bėda yra ne išskirtinai geras Kruojos žaidimas, o tai, kad nebuvo sugebėta atgaivinti to žaidimo, kurį Sūduva jau buvo pradėjusi lošti. Po praleisto įvarčio Sūduvos žaidimą galima skelti į tris dalis.

Pirma dalis truko beveik visą pirmą kėlinį ir pasižymėjo nesugebėjimu organizuoti greitų atakų. Kai priešininkas ginasi autobusu, kontratakoms progų ir taip nėra daug, tačiau netgi tuomet, kai Kruoja didesnėm pajėgom pereidavo į Sūduvos pusę, kamuolį perėmę mūsiškiai dažniau ieškodavo kolegų už nugaros, o ne priekyje. O ką nors gero nuveikti lėtu poziciniu puolimu, kai priešininkas ginasi autobusu, net Žalgiriui ar Barcelonai nėra lengva. Sūduva trūksta elementarių kombinacinio futbolo įgūdžių, treniruotėse gerai atkaltų derinukų, nestandartinių sprendimų, galinčių sugriauti masyvią priešininko gynybą.

Pirmo kėlinio pradžioje ir didesnę antro kėlinio dalį Sūduva jau ėmė žaisti labiau sau būdingą futbolą. Ypatingai efektyvus jis nebuvo dėl to, kad Kruoja ir toliau labiau rūpinosi gynyba. Daugiau niekas šiais komandai neberūpėjo – tik ginti ir tempti laiką. Ir pykti už tai ant Kruojos negali – juk rezultata pasiekė.

Trečioji dalis prasidėjo likus kokia dešimt minučių iki rungtynių galo. Aikštėje prasidėjo chaosas, kuris ir vėl buvo naudingesnis Kruojai, o ne Sūduvai. Mūsų rungtynių komentatoriai tokius dalykus vadina “paskutiniu vartų šturmu”, tačiau Lietuvoje tai dažniausiai reiškia didelį skaičių bet kaip link priešininko vartų leidžiamų balionų. Maždaug taip atrodė ir vakarykštis Sūduvos “šturmas”. Praktiškai visos Lietuvos komandos tokiais atvejais žaidžia panašiai. Tik aš sunkiai pamenu atvejį, kai Sūduva būtų sugebėjusi tokiu chaotišku kepurinių mėtymu pasiekti rezultata. Na gal prieš pora metų, kai po Sūduvos Sakalų dūmų uždangos paskutinėmis sekundėmis bankė Taurui įkalė Lukšys. Tuo tarpu dar visai šviežią pergalę prieš Trakus Vilniuje atnešė ne “paskutinis vartų šturmas”, o agresyvus, greitas, tačiau protingas ir į “balionų taktiką” nepereinantis futbolas.

Šiomet jau ne pirmą kartą matom, kad antro puolėjo išleidimas Sūduvai jokios naudos neatneša. Nuo to, kad aikšten išėjo libanietis, Sūduvos jėgos Kruojos baudos aikštelėje ypatingai nesustiprėjo. Gynėjų ten vis viena buvo daugiau. Jų buvo taip tiršta, kad bet kokie balionai iš aikštės gilumos negalėjo atnešti jokios naudos.

Balionų rezultatas irgi buvo klasikinis – tuo metu, kai atakuoti labiausiai reikėjo Sūduvai, vieną po kitos kontratakas ėmė rengti Kruoja. Tik stebėtis čia nėra kuo. Kai didesnė dalis mūsiškių susigrūda aplink Kruojos baudos aikštelę ir laukia iš gynėjų zonos atlekiančio baliono, aikštės vidurys tampa visiškai tuščias. Ir jei kamuolys atšoka kur toliau nuo Kruojos vartų (o taip būdavo beveik kiekvieną kartą), priešininkas iškart gauna puikią greitos atakos galimybę. Erdvės – kiek nori. Juk aikštės vidurys yra visiškai tuščias. Lyg ir turėtų būti aišku, kad tokiais atvejais prasmingiau eiti kraštais ir bent jau kelti kamuolius išilgai galinės linijos. Tačiau, kad toks žaidimas nutiktų, stiprinti reikia ne puolimą, o saugų grandį. Anksčiau Gvildys dar galėdavo tokiais atvejais aikštėn mesti Kiselevskį ar Andelkovičių, o vakar ant suolo buvo likę tik gynėjai.

Nevandinčiau šių rungtynių blogiausiomis, kurias šiais metais sužaidė Sūduva. Buvo ir blogiau. Tačiau jos galėtų tapti nebloga pamoka apie tai, kas lems šio sezono medalių laimėtojus. Laiko dar yra.

<http://suduva.wordpress.com/>